

Sygn. akt I C 1936/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy M. K.

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. (1) kwotę 14.967,16 zł (czternaście tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych i 16/100) wraz z odsetkami od kwot:

a/ 14.721,16 zł (czternaście tysięcy siedemset dwadzieścia jeden złotych i 16/100) w wysokości ustawowej od dnia 18.05.2014 roku do dnia 31.12.2015 roku i w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty;

b/ 246,00 zł (dwieście czterdzieści sześć złotych) w wysokości ustawowej od dnia 23.09.2014 roku do dnia 31.12.2015 roku i w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.824,00 zł (trzy tysiące osiemset dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ścignąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 1.355,37 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt pięć złotych i 37/100) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1936/14

UZASADNIENIE

Powód M. S. (1), reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 16.125,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 15.879,46 zł od dnia 18.05.2014 r. do dnia zapłaty;

- 246,00 zł od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 16.04.2014 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd powoda samochód osobowy V. (...), nr rejestracyjny (...). Sprawca szkody objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

zdarzenia posiadał ważną polisę odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu wystawioną przez pozwanego.

Szkoda została zgłoszona pozwanej w dniu 17.04.2014 roku.

Pozwany wypłacił powodce odszkodowanie w kwocie 15.814,61 zł brutto tytułem szkody wyrządzonej w pojeździe powoda.

Zdaniem strony powodowej wypłacona kwota odszkodowania jest nieprawidłowa bowiem strona pozwana zaniżyła ceny części i robocizny.

Powód dochodzi w niniejszym postępowaniu kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem za szkodę w pojeździe (15.879,46 zł), a rzeczywistą wartością szkody (31.694,07 zł) w mieniu powoda tj. kwoty 15.879,46 zł.

Ponadto powód dochodzi zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji w wysokości 246,00 zł, albowiem na pozwanej ciążył obowiązek ustalenia wysokości szkody w pojeździe powoda, z którego to obowiązku pozwana nie wywiązała się zaniżając wysokość wypłaconego odszkodowania.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych /k. 38 – 40/.

W uzasadnieniu podał, że wypłacone powodowi odszkodowanie w wysokości 15.814,61 zł pozwala na wyrównanie uszczerbku w jego majątku.

Pozwany oświadczył, że obliczając wysokość należnego odszkodowania zastosował urealnienie cen części zamiennych oryginalnych i materiałów i ceny części alternatywnych z uwagi na fakt, że na rynku dostępne są części zamienne o zróżnicowanych cenach, w tym cenach znacznie niższych aniżeli ceny części zamiennych wynikające z systemu E./A., a ponadto zastosowanie tych części daje gwarancję przywrócenia pojazdu do stanu sprzed poprzedniego.

Zdaniem pozwanego żądanie pozwu nie jest podparte żadnymi dowodami, nie można zatem uznać, iż jest to należny koszt naprawy, tym bardziej, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność poniesienia kosztów w żądanej wysokości.

Pozwany zakwestionował datę początkową naliczania odsetek ustawowych od kwoty dochodzonej pozwem, jak również zasadność i wysokość odsetek skapitalizowanych.

Zarzucił, iż powód nie ma podstaw do żądania zwrotu kwoty 246,00 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji, albowiem żądanie to pozostaje poza adekwatnym i normalnym związkiem przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 16.04.2014 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.04.2014 roku doszło do uszkodzenia pojazdu M. S. (1) marki V. (...) nr rej. (...).

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów – w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił M. S. (1) odszkodowanie w wysokości 15.814,61 zł brutto tytułem szkody wyrządzonej w pojeździe.

(bezsporne)

Szkoda została zgłoszona u pozwanego w dniu 17.04.2014 roku.

(bezsporne)

Powód zlecił sporządzenie wyceny szkody w pojeździe rzeczoznawcy.

W dniu 5.06.2014 roku (...) – Ruchu Drogowego i (...) Mechanicznych A. M. wystawił na M. S. (1) fakturę VAT nr (...) z tytułu oceny technicznej na kwotę 246,00 zł.

Należność została zapłacona gotówką.

(dowód: kalkulacja naprawy nr KL- (...) k. 24 – 32, faktura VAT nr (...) k. 33)

Nabyte przez powoda auto posiadało uszkodzenia przodu pojazdu: zderzaka, maski i lampy. Lampy zamontowane w pojeździe były oryginalne marki V., używane kupione na Allegro. Pozostałe części były kupowane w serwisie (...) w S..

W dniu zdarzenia z dnia 16.04.2014 roku pojazd powoda miał 3 lata.

Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody z dnia 16.04.2014 roku wyniósł 30.575,17 zł.

Naprawa pojazdu z użyciem części oryginalnych spowodowała przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody nie zwiększa jego wartości z tego tytułu.

(dowód: opinia biegłego sądowego Ł. K. k. 185 – 215, opinia uzupełniająca k. 242 – 245, zeznania świadka M. S. (2) złożone na posiedzeniu w dniu 19.10.2015 roku czas nagrania 00:05:42, 00:12:44 k. 161 – 162; przesłuchanie powoda na posiedzeniu w dniu 19.01.2017 roku czas nagrania 00:06:46 k. 274, wysłuchanie informacyjne na posiedzeniu w dniu 28.11.2014 roku, potwierdzone następnie w trakcie zeznań strony k. 59 – 60)

Pojazd powoda został sprzedany.

(bezsporne)

Wtórnik jednej tablicy rejestracyjnej w Urzędzie Miejskim w G. kosztuje 53,00 zł.

(dowód: informacja ze strony internetowej (...), (...))

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w znacznej części zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporne w sprawie było to, że pozwany co do zasady odpowiada za szkodę poniesioną przez powoda w związku z uszkodzeniem jego pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) w dniu 16.04.2014 roku.

Sporna była wysokość należnego powodowi odszkodowania, albowiem pozwany stał na stanowisku, że należne powodowi odszkodowanie wypłacił w całości.

Sporne było uprawnienie powoda do domagania się zwrotu kosztów poniesionych tytułem sporządzonej na jego żądanie kalkulacji.

Ciężar wykazania wysokości szkody dochodzonej pozwem spoczywał, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., na powodzie. W przeważającej mierze powód temu obowiązкови sprostał.

Na mocy przepisu art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W myśl przepisu art. 363 § 1 i 2 Kodeksu cywilnego naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególnie okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Na mocy przepisu art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

W myśl przepisu art. 14 ust. 1 i 2 przywołanej wyżej ustawy w brzmieniu obowiązującym w dacie kolizji drogowej, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Wydając orzeczenie sąd oparł ustalenia faktyczne na opinii sporządzonej przez biegłego sądowego Ł. K., albowiem opinia ta jest szczegółowa i kompletna. Biegły sądowy sporządzając opinię uzupełniającą szczegółowo odniósł się do zgłoszonych przez strony postępowania zarzutów.

Podkreślić przy tym należy, że żadna ze stron – poza zgłoszoną przez pozwanego możliwością zastosowania przy wyliczaniu odszkodowania części zamiennych i wysokości odszkodowania za uszkodzenie tablicy rejestracyjnej – nie kwestionowała tej opinii. Po sporządzeniu opinii uzupełniającej nie były zgłaszane dalsze zarzuty przez strony.

Wyliczenie szkody sporządzone w obu opiniach biegłych sądowych wynika z różnych stawek wynagrodzenia za roboczogodzinę prac mechaniczno – blacharskich i lakierniczych.

Ostatecznie wydając wyrok sąd oparł ustalenia w całości na opinii sporządzonej przez biegłego Ł. K., który przyjmował stawki nieznacznie wyższe od zakładanych przez biegłego M. S. (3) (80,00 zł i 90,00 zł). Szkada dotyczyła samochodu 3 – letniego, a jak wynika ze wskazania biegłego Ł. K. stawki na poziomie 85,00 zł za roboczogodzinę i 95,00 zł za roboczogodzinę były stawkami umożliwiającymi naprawienie szkody z dnia 16.04.2014 roku. Odniesienie się przez

tego biegłego do informacji o stawkach uzyskanych z Cechu (...) w S., zgodnie z którymi obowiązywały wówczas stawki w przedziale 70 – 140 zł, pozwala na ocenę, że przyjęte przez biegłego Ł. K. stawki dla 3 – letniego pojazdu powoda są odpowiednie.

Wycena sporządzona przez biegłego Ł. K. uwzględniająca użycie części nowych oryginalnych jest prawidłowa, gdyż takie elementy w tym pojeździe znajdowały się przed dniem 16.04.2014 roku - poza reflektorami, które również były oryginalne, lecz używane. Jak przy tym wskazał w opinii biegły, fakt uszkodzenia pojazdu i przeprowadzenie jego naprawy spowoduje spadek wartości tego pojazdu. Uznać zatem należy, że odszkodowanie należne powodowi należało ustalać z wykorzystaniem części nowych oryginalnych, które w tym aucie się znajdowały, również w odniesieniu do reflektorów. Pozwany nie wykazał, aby wykorzystanie takich części, w tym reflektorów, spowodowało wzrost wartości pojazdu powoda, a na nim zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciążył ten ciężar dowodowy (analogicznie uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11).

Słuszny był zarzut pozwanej dotyczący kosztów związanych z tablicą rejestracyjną, albowiem w zdarzeniu z dnia 16.04.2014 roku uległa uszkodzeniu jedna tablica rejestracyjna. Koszt związany z wtórnikiem to zgodnie ze stanowiskiem pozwanej 53,00 zł.

Na uwzględnienie zasługiwało żądanie powoda zapłaty kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji w kwocie 246,00 zł. Kalkulacja sporządzona przez pozwaną była rażąco zaniżona w odniesieniu do kalkulacji sporządzonej w toku sprawy. Uznać zatem należy, że działanie powoda zmierzające do ustalenia faktycznego rozmiaru odszkodowania przed złożeniem pozwu w sądzie, w sytuacji gdy powód nie rozliczał się z pozwaną na podstawie rachunków i faktur, za zasadne (analogicznie Sąd Najwyższy - Izba Cywilna z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04).

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 4 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.967,16 zł [30.575,17 zł – 39,40 zł (różnica za tablice rejestracyjne 92,40 – 53,00 zł) = 30.535,77 zł; 30.535,77 zł – wypłacone odszkodowanie 15.814,61 zł = 14.721,16 zł odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu; 14.721,16 + koszty opinii 246,00 zł = 14.967,16 zł] wraz z odsetkami od kwot:

a/ 14.721,16 zł w wysokości ustawowej od dnia 18.05.2014 roku do dnia 31.12.2015 roku i wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty;

b/ 246,00 zł w wysokości ustawowej od dnia 23.09.2014 roku (tj. następnego dnia licząc od doręczenia odpisu pozwu pozwanej) do dnia 31.12.2015 roku i w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1.01.2016 roku do dnia zapłaty;

o czym orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku. W pozostałym zakresie powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 3.824 zł, z czego tytułem opłaty od pozwu kwotę 807,00 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17,00 zł, wynagrodzenia radcy prawnego 2.400,00 zł (§ 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu), zaliczki na biegłego 600,00 zł.

Sąd może dokonać obciążenia jednej strony całością kosztów, gdy jej przeciwnik uległ jej nieznacznie co do części swojego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku czy oceny sądu (post. SN 10.3.1972 r., II CZ 6/72, L.; post. SN z 28.2.1985 r., II CZ 21/85, L.). Kodeks w omawianym przepisie odwołuje się do "nieznacznej części żądania". W literaturze przyjmuje się, że nieznaczna część żądania oznacza wartość majątkową lub kwotę pieniężną, o takim wymiarze, że strona nie wdałaby się proces, tj. nie wszczęłaby takiego procesu, a gdyby była pozwaną, nie podjęłaby obrony. Oceny tej należy dokonać w odniesieniu do konkretnej sytuacji danej strony (głosa

K. Lipińskiego do orz. SN z 16.1.1957 r., 2 CZ 79/56, OSPiKA 1958, Nr 33, poz. 69; glosa E. Wengerka do post. SN z 21.1.1963 r., III CR 191/62, OSPiKA 1964, Nr 1, poz. 244). (tak komentarz L. do art. 100 k.p.c. red. Góra – B. 2015.).

Biorąc pod uwagę fakt, że powód przegrał sprawę w nieznacznej części, jak również to, że przegrana nie wpływała (poza opłatą od pozwu) na wysokość pozostałych kosztów oraz mając na uwadze okoliczność, że znacznie niższe odszkodowanie od należnego zostało wypłacone przez pozwaną, czym przyczynił się do powstania sporu sądowego, sąd rozliczając koszty procesu zastosował zasadę o obciążeniu pozwanej całymi kosztami postępowania (art. 100 k.p.c. zdanie drugie).

Na mocy przepisu art. 100 zdanie drugie k.p.c. sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów w kwocie 3.824,00 zł, o czym orzekł w punkcie trzecim sentencji wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Słupsku kwotę 1.355,37 zł [1.955,37 zł (k. 100, k. 119, k. 221, k. 265) – zaliczka 600,00 zł] tytułem zwrotu kosztów sądowych, o czym orzekł w punkcie czwartym sentencji wyroku.